Ч. 275. Субота 8 (21) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90

Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

На передвчерашнім засїданю палати послів, по відчитаню внесень і інтерпеляций, відповіли міністри на кілька інтерпеляций. І так пан Міністер скарбу Бем-Баверк відповів на інтерпеляцию посла Герцоґа в справі надто низького фасионованя податку особисто-доходового зі сторони бар. Альберта Ротшильда, а пан Міністер оборони краєвої на інтерпеляцию посла Николая Василька в справі донесеня часописи: „Руское Слово" про невідповідне поведене одного офіцира 30 полку з резервістами. Пан Міністер заявив, що опис події, поданий тою часописею, єсть цілком неточний, а особливо слова, вложені в уста офіцира, цілком видумані. — Відтак відповідали на інтерпеляциї Міністри: торговлї, судівництва, зелїзниць і рільництва, почім приступлено до дневного порядку. Відтак ухвалено закон о фахових спілках рільничих, серед оплесків, також в третім читаню. Полагоджено ряд внесень в справах запомоги. З черги посол Сильвестер, іменем комісиї правничої реферував о законї, управнюючім адвокатских кандидатів до заступованя адвокатів в суді в справах о провини. Закон той принято без дискусиї в 2-ім і 3-ім читаню. Відтак п. Штайнвендер здавав справу о законї про поліпшене платні диюрністів. Порефераті забрав голос Міністер скарбу др. Бем Баверк, і заявив ся за управильненєм тої справи в дорозї розпорядженя, а не в дорозї закона, а то з огляду трудности супротив закона про вислужених войскових. Правительство готове видати розпорядженє забезпечаюче диюрністам в дорозї контрактів службових права урядників і пенсиї для вдів і сиріт. Правительство годить ся на дотичну резолюцию буджетової комісиї, але застерігає, що буде могло полагодити справу доперва з хвилею, коли палата ухвалить потрібні на то средства, т. є. суму $5^1/_2$ міліона корон. Помимо того застереженя міністра, палата ухвалила цілий закон після предложеня комісиї. Відтак по довшій дискусиї принято також в другім і третім читаню закон о поліпшеню плат авскультантів судових, мимо заяви міністра скарбу, що правительство з оглядів фінансових не може на него згодити ся. По тім замкнув президент ґр. Феттер засїдане палати, пожелав послам веселих сьвят і Нового року, і заявив, що речинець і дневний порядок слїдуючого засїданя будуть подані членам палати письменно. На вчерашнім засїданю палати послів вилинуло між иншими внесенє посла Хоца і тов. жадаюче заснованя публичної народної ческої школи у Відни.

В парляментарних комісиях відбували ся засїданя вчера і нинї.

Справи краєві

(Перше засїдане сойму. — Краєвий буджет на на рік 1902.)

II. Маршалок краєвий ґр. Андрей Потоцкий розіслав вже вчера запрошеня до послів на засїдане сойму, котре відбуде ся дня 28 с. м. о 11-ій годині рано. Перед засїданєм відбудуть ся торжественні богослуженя, а то в церкви сьв. Юра о годині 9 ій і римо-кат. катедрі о 10-ій рано. Дневний порядок першого засїданя ще не установлений, має его ухвалити на нинїшнім засїданю Видїл краєвий. О скілько доси відомо, зараз на перше засїдане прийде буджетова провізория, верифікация вибору 110 послів, ухвалене трех мит і пятьох громадских оплат. Друге засїдане сойму відбуде ся того самого дня вечером, а трете в понедїлок дня 30 с. м. рано.

Ухвалений краєвим Видїлом проєкт буджету на рік 1902 так представляє ся: Видатки 23,265.158 корон т. є. близько 2 міліони корон більше як в р. 1901; доходи власні виносять 8,845.642 корон. Недобір виносить $14^1/_3$ міліона корон т. є. о 743.923 корон більше як в р. 1901. На покрите недобору ухвалив Видїл краєвий предложити соймови наложенє додатків на рік 1902, а то по 60% від кождої корони приписаного податку ґрунтового; по 62% від податку домового з виїмком домів вільних і по 71% від кождої корони приписа-

МИЛОСЕРДНА ЖІНКА.

(З угорского — Ст. Петеля.)

Перед послїдним крамом улицї станув замащений бідолашний сільский віз. Сніг вже топив ся. Стояли великі баюри, промінє сонця гріло слабо, дув студений вітер. З дверий відозвав ся різко жіночий голос.

— Алеж погану пору ти собі вибрала на дорогу, моя дитинко!

З воза відозвав ся якийсь покірний голос.

— Таже ти казала менї в сю пору приїздати, люба Катре.

— Лихий надав тото веремя для такої слабосильної і делїкатної людини, як ти, а не я. Злазиж скорійше моя люба та знеси свої річи.... Та як виджу, ти не богато привезла з собою.

Лише що приїхавша жінка витягала не без якогось заклопотаня малу скринку з під сидженя, кількох цікавих сусідів з улицї станули коло воза. Декотрі з них хотїли жінцї помочи.

— Вступіть ся, не руште! — відозвав ся голос з дверий краму. Она вже й сама здойме, що привезла. Та бо й ти, моя дорога, більше забрала з собою, як тепер привозиш. До тої дрібки не треба тобі помочи.

З воза злізла мала, сухірлява жінка. На порозї краму привитала еї худощава костиста женщина. Цікаві люди з сусїдства станули коло дверий. По правдї говорила она, щоби они чули, хоч то здавало ся, що она говорить до тої малої покірної жінки, котру тепер з прихильностию поклепала по плечи.

— Я лиш оттак собі сказала, що ти мало привезла з собою. Та я й не сподївала ся більше. Таже я не ізза твого майна просила тебе, щоби ти приїхала. Я знала, що у тебе нема нїчого. Але тепер, дай тобі Боже здоровлячка, моя люба! Я лиш по давній дружбі запросила тебе до себе, бо я тебе завсїгди любила. Правдива дружба не покидає бідного в потребі. Бо треба вам знати — она звернула ся з тим поясненєм до сусїдів, — що отся мала людина то Коропкова Юзька, донька того брудного Коропки. Ви вже не пригадуєте собі его? Бідна, як же она постаріла ся! Она з нашої улицї.... віддала ся звідси за якогось урядника. Він був собі нїби то якийсь панок. Чим то він був той твій чоловік, моя дорога? Чим? Писарем? Асесором? Бо я на тих панських річах не розумію ся. Отже він оженив ся з нею. Але то тепер вже все одно.... Він помер.... а она не має нїчогісенько. От і я взяла еї до себе. Ми вже якось дамо собі раду та ще й поможемо нашим приятелям. Ми, що правда, не пани, але й не ходимо до сусїдів хлїба просити. Отже отсе то мала Юзька. Ти вже тут та й тут лишиш ся. Ходиж до хати та розгости ся, нехай тобі здає ся, що ти у себе дома!

I она раз і другий обняла за шию малу сухірляву і покірну жінку.

— Здойми з себе капелюх, моя люба! — говорила она дальше. Будеш тут з нами жити. Ми ходимо лиш в хустках, а ти носиш капелюх. А може ти ще маєш і вельон? Тут твоя хата. Сідай собі. У нас нема окремої комнати. Отсе крам, за ним моя комната, а відтак ще кухня. Сальонів у нас тут нема таких, як колись у тебе. Я знаю який ти мала посаг. Але то вже давно тому! За то знайдеш тут добре серце і кусник хлїба. Ходи близше моя дорога! Не можу повести тебе, як яка панї, бо годї з краму відступити ся. Ідиж, іди сама.

І она ухнула ей на силу наперед та й гірким усьміхом споглядала за нею. Она лишила ся старою, згризливою дівчиною, а може й ціле своє житє не була нїколи вдоволеною. Але тепер відотхнула глубоко, мов би нараз вилетїла на якусь високу гору, де еї овіяв сьвіжий вітер. Она була завсїгди огірчена і любила когось уколоти. Другі сьміяли ся, любили ся з хлопцями, повіддавали ся і виховували свої дїти. Она була худощава і незручна в своїх рухах та мала дуже недобрий язик. Нїхто еї не пестив, тай она відгризала ся на всї боки, сварила ся і дерла ся з людьми. Не була нїкому приятелькою і не мала милосердия для нїкого. Позичала гроші на великі проценти циганам, що мешкали на самім кінци місточка, а коли они їх не платили, то она їх позивала і казала навіть продавати послїдну подушку. Аж ось і їй усьміхнулась наконець доля. Знайшла собі приятельку, що потребувала еї помочи, бо біда еї вчепила ся і не давала жити. Стара дівчина із завистию в своїм серци витягала ся тепер вдоволена, бо по працї не аби яка радість, коли знає ся, що має ся власть над кимсь.

Люди приходили купувати. Стара дівчина кричала до середини:

ного податку від вільних домів і податків безпосередних особистих. В вел. княжестві Краківскім винесе стопа процентова 49, 51 і 60%.

Видатки найбільше піднесли ся на водні будови і меліорациї (більше о 846.289 К.), відтак на просьвіту (о 618.132 К.) і на цілі піддвигненя рільництва (більше в 75.544 К.), а зменшили ся на цілі промислу і ремесла (менше о 15.986) і на удержане історичних памятників (менше о 15.937 К.)

Новинки.

Львів дня 20 го грудня 1901.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало старшими офіциялами почтових офіциялів: Фр. Кийовского в Кракові, Хуну Давида в Перемишли, Леон. Древцовского, Григ. Гнатика і Юл. Нечаса у Львові.

— **О. др. Климентий Сарницкий,** професор університету львівского і провінциял Василиян, одержав від сьв. Отця титул архимандрита з правом носити хрест, митру і жезл. Вчера в полудне оголосив то іменоване Впреосьв. митрополит Шептицкий, заїхавши до монастиря оо. Василиян.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує: Частинне знесене відпочинку недїльного дня 22-го грудня 1901 р. Позаяк захобане відпочинку недїльного дня 22-го грудня с. р., здержало би рух пакунковий, котрий задля зближаючих ся сьвят Рождества Христового буває надмірно оживлений і спровадив нагромаджене великої скількости пакунків в маґазинах почтових — проте обмежає ся в тім дни по мисли постанов ц. к. Міністерства торговлї з дня 10-го падолиста 1898 ч. 53.676 часть А. III. устун 2 (Вістник розп. п. і тель. ч. 114 ех 1898) відпочинок недїльний о стільки, що в ту недїлю належить приймати, видавати і авізовати пакунки також по полудни і то через дві години. Години ті означати мають самі уряди почтові увзглядняючи місцеві відносини і час приїзду почти в дотичній місцевости. — Розвожене пакунків до дому (де то заведено) відбувати ся має так, як в будних днях. Дня 25 і 26 с. м. мають бути льокалї урядові отверті для публики лишень так довго як в недїлю. О тім належить повідомити публику при помочи оголошеня, котре має бути безпроволочно вивішене у відповіднім місци льокалю почтового в дотичних язиках краєвих.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** доносить, що на зелїзници льокальній Львів-Клепарів-Янів привернено вже цілковитий рух дня 17-го с. м.

— **Нові складницї почтові** отворені: в Березові нижнім, повіта коломийского, сполучену щоденним пішим післанцем з урядом почтовим в Яблонові; в Будилові, пов. бережаньского, уряд почтовий Козлів, щоденний піший післанець; Дубрівка руска, пов. сяніцкого, уряд почтовий Сяніх, сполучене зелїзницею; передмістє в Ярославі „долїшне Лежайске" уряд почтовий Ярослав, щоденний післанець; Довжанка, повіт і уряд Тернопіль, щоденний післанець піший; Красне, повіт Надвірна, уряд почтовий Ланчин, щоденний післанець; Лещовате, пов. Лїсько, уряд почтовий Устрики долїшні, щоденний післанець і Товмачик, повіт і уряд почтовий Коломия, сполучене зелїзницею; Трудовач, пов. Золочів, уряд почтовий Гологори, їздячий післанець межи Золочевом а Гологорами; Звір, повіт і уряд почтовий Самбір, піший післанець чотири рази на тиждень.

— **Руский театр** переїхав дня 16-го грудня с. р. з Самбора до Дрогобича і почавши свою гостину виставою „Запорожець за Дунаєм", заповів поки-що слїдуючі вистави. В четвер 19-го с. м. „Загублений рай", драма в 5 дїях Тогобочного і Гольдета; в суботу 21-го с. м. „Дон Цезар" оперета в 3 актах Делїнґера; в недїлю 22-го с. м. „Пісни в лицях", опера в 3 актах Кропивницкого і Порошина.

— **Зі Станиславова.** Видїл станиславівскої філії „Руского товариства педаґогічного" має честь запросити Всечесних і Високоповажаних членів як також і тих Високоповажаних родимців, котрі хотїли би ся вписати до товариства, на загальні збори, що відбудуть ся дня 23-го н. с. грудня с. р. в комнатах „Рускої Бесїди" (ул. Собіского ч. 28) з слїдуючим порядком дневним: 1. О годині 9-ій Служба Божа в катедральній церкві; 2. точно о годині 3-ій пополудни відкрите зборів; 3. відчитане протоколів III. і IV. загальних зборів; 4. звіт уступаючого видїлу; 5. звіт касовий; 6. вибір голови і нового видїлу; 7. внесеня і інтерпеляциї; 8. відчит на тему „Звичаї і забобони, яких придержують ся веїлякі народи в вихованю своїх дїтий".

— **Наглою смертию** помер дня 11-го с. м. о 2-ій годині по полудни на ринку в Солотвині 63-лїтний Юрко Зваричук з Росільної. Лїкар др. Селлер сконстатував, що смерть наступила в наслїдок удару серця. Тїло занесено до трупарні і заряджено судово-лїкарске оглянене.

— **На V. практичний курс науки** для касиєрів і членів заряду Спілок ощадности і позичок зголосило ся 76 кандидатів; з них узискало принятє і стипендиї (по 50 К.) 30 учеників. Увзгляднити подання инших кандидатів показало ся неможливим задля недостачі місця. Наука розпочала ся 9 с. м. і відбуває ся в соймовім будинку.

— **Страшна подія** стала ся сими днями в Лїсбонї. Донна Марія Христина Романо де Ґавацдо, дама з лїпших кругів портуґальскої столиці, матїр кількоро дрібних дїтий, хорувала від кількох днів, аж перед кількома днями найдено її рано неживу в постели. Позаяк Портуґалія теплий край, то мерців ховають там до 24 годин, отже пороблено чим скорше приготовленя до похорону. Зявив ся сьвященик, тїло поблагословлено, зложено в домовину, і родина через ніч сидїла коло тїла. На другий день, около 2-ої години по полудни, понесли тїло на кладовище. Заким ще спущено домовину з тїлом до гробу, дав ся в ній почути глухий голос, а відтак і драпане по домовині в середині. Зараз отворено домовину а Марія Романо де Ґавацдо на великий страх всїх присутних підняла ся і сїла. Але здає ся що з страху зійшла з розуму. Її занесено чим скорше домів, прикликано зараз лїкарів, але все надармо; она до пять годин таки вже на правду померла. Припускають загально, що лїкар, оглядач мерців, не пізнав, що Ґавацдо була лиш в леґарґу і дав позволенє на похорон.

— **Самоубийство.** В Підлїсках великих, в хліві господаря Федора Козловского, повісив

— А ходи-но сюди, Юзько! Ходи, моя дорога! Дай отсему доброму сусїдови лут шафрану. Знайде ся ще якийсь в онтій шуфлядї. А з закупниками будь чемною, Юзько! Чоловік може на них таки добре заробити на кусень хлїба. Правда, що по паньски не можна з того жити, не можна держати собі сальонів, та й годї ходити у вельонї, але можна якось вийти па своє, і чоловік на старі лїта не піде під плоти як той пес, що єго наженуть.... Якось вистане. Вистане на хлїб а иноді ще й на кусень печені. Таж не голодуємо. Або може не так, сусїде? Чоловік ще може на старі лїта бути милосердним для тих, котрим того дуже потреба....

— Та оно то таки так....

І она оперла ся на стіл, та зложивши руки, крутила млинця двома пальцями.

Доси зазнала она лиш мало радости. Від часу до часу заходили до краму молоді хлопчиска купувати циґара. Она охотно їх обслуговала, навіть запалювала їм циґара, щоби тїшити ся з того, як тоті хлопчиска блїдли від диму і хорували. Стара панна, бачите, дуже не любила дїтий. Вже недочувала, а коли хлопцї сьміяли ся, то она була певна того, що они з неї сьміють ся. Та й тим тїшила ся не мало, коли їй удало ся намовити темних селян, щоби купували у неї її лихий, зігнилий або сточений черваками товар. А в тім она ще перевисшала Юзьку.

— Привикайте, любі сусїди, до моєї Юзьки, до моєї приятельки, — говорила стара до своїх закупників. — Ми зросли разом; колись жила она в достатках. Її чоловік брав добру платню; але чоловік зарабляє а жінка складає. Та она через цїле своє житє не уміла давати собі ради. Бідний справили були красне весїлє, але кождий чоловік сам собі винен. Тепер, коли її чоловік помер, лишила ся она як отсей мій палець, і я взяла її до себе, щоби она, овдовівши, не пішла попід чужі плоти. — А намір же добре соли, моя Юзько! Потолочи добре! Чоловік повинен всїх тих шанувати, що дають єму заробок.

Підійшовши по тім до упокореної жінки, гладила її з поганою щиростию по її малій засумованій головці та клепала по плечи. Мала правдиву розкіш з того, що могла бути опікункою тої змарнїлої жінки. Досьвіта посилала її зараз до ріки по воду. Але ще й тогди, коли она вже ішла, давала їй науку і добру раду на дорогу.

Уважай лиш на себе, моя дорога, щоб не пішла на манівцї. Я то знаю, як буває в сьвітї. Суть жінки розумні, а бувають і такі, що через цїле своє житє спотикають ся. Так то так. Таким приходить вже чоловік на сей сьвіт. Іди насамперед на право, відтак возьми ся на лїво та іди стежкою, а коли станеш на дарабу, то уважай, щоби-сь не впала, бо я би не хотїла мати то на совісти, як би тобі щось стало ся.

І підчас коли Юзька, схиливши покірно голову в долину, пішла улицею, дивила ся стара панна доти за нею, доки она аж не щезла на закрутї.

Там, де зачинають ся лози, зайшов Юзьцї дорогу ледащий чоловічиско. То був Пінтей. Не відозвавшись і словом до неї, взяв від неї збанок, набрав води, і ніс за нею аж до того місця, де закручує ся дорога. Там дав їй знову збанок до руки.

— Чи нїхто не ішов з тобою? — спитала дома стара дївка. — Чи ти з нїким не балакала? Бо то, бачиш, треба уважати на свою честь. Місто мале, а люди пустять зараз поговорку. Памятай же собі, длятого я тобі то й кажу. Ми бідні, але честні і маємо сором.

Незадовго опісля перебрала свою приятельку. Навішала на ню всю свою стару одіж, повитирані спідницї та кафтаники з широкими рукавами. Таки як би ми чули, з якою ласкою она їх давала: та нехай і бідні щось мають.

Бідну Юзьку мимо волї кождий жалував. Рано, коли сусїди ішли попри крам, зайшов то сей, то той до краму, взяв мітлу від Юзьки та позамітав за ню хату. Стара дївчиско не стерпіла того і стала сваритись.

— Не псуйте менї моєї приятельки. Нехай сама робить. Робота лиш розрадою для такої бідної жінки, котрої чоловік помер, а котрої нещастєм було то, що цїлий сьвіт її пестив. Треба самій уміти все зробити, коли хоче ся жити на сьвітї. Бідним чоловіком всюди попихають. Треба самому добре ґарувати. От видиш, моя Юзько, так то вже на сьвітї. Тут тебе всї люблять, не лиш я одна. Але правда, ми не великі панї, не урядничкп, лиш собі добрі і благородні люди.

Хто ішов попри крам, здоровив сердечно Юзьку, розпитував про її здоровлє. Катря аж душила ся із злости, коли то видїла. Коли якась жінка зі своєю дитиною зайшла до краму, Катря на вперед Юзьки, гладила дитину і давала їй цукорків.

— Я дуже люблю дїти. Я їх завсїгди любила. Красні дїти то благословенє Боже. Та й велике то щастє, коли хтось виховав собі на старі лїта підпору зі своїх дїтий. Бог милосердний не відмавляє добрим тої заплати. Але хто так липнить ся, як моя добра приятелька, Юзька!... Жили як великі пани, як пристало на жінку урядника; але коли Господь Бог покликав до себе її чоловіка... то що їй лишило ся? Що їй тепер з того паньства? Хто журить ся нею? Хто їй помагає? Хто дає їй кусник хлїба? Хто накине на неї який лах? Дитина то велике благословенє. Така бідна стара дївчиско, як я, не може нарікати; але жінка що не мала дїтий, може плакати, коли Господь Бог відмовив їй того щастя...

На самі зелені сьвята була стара панна дуже розлючена. Боз саме що був розцвив ся,

ся дня 4-ого грудня жебрак Федько Малицкий. Причина самоубийства незвістна.

— **Конкурс.** Отсим розписуємо конкурс на слідуючі посади: 1) Інспектор складів другого степеня службового з платвею по 2800 К. річно з правом побираня пяти пятилїтних додатків службових: два перші по 300 К. а три дальші по 400 К., числячи від дня заіменованя сталим інспектором через Совіт управляючий. — 2) Начальний бухгальтер II кл. третого степеня службового з платою 2400 К. річно і з правом до пяти чотиролїтних додатків службових: два по 200 К. а три дальші по 300 К., числячи від дня заіменованя сталим начальним бухгальтером через Совіт управляючий. До більше як тих пяти чотиролїтних додатків службових бухгальтер права не має. По пяти роках взірцевої служби може Совіт управляючий заіменовати начального бухгальтера II. кляси, начальним бухгальтером I. кляси III. степеня службового з платою по 2800 кор. річно, що не нарушає дальшого бігу пяти чотиролїтних додатків службових. Зголошеня з долученєм сьвідоцтва хрещеня, сьвідоцтва лїкарского, опису житя (curriculum vitae) і грамот виказуючих его уздібнене належить предложити Совітови управляючому на руки Дирекциї Товариства найпізнїйше до 31 н. ст. грудня 1901 р. — *Від Совіта управл. „Народна Торговля“.*

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Уряджену досі тілько для руху особового стацию Штернберґ, на зелїзници льокальній Ратає-Кацов в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празї, отворено з днем 5 грудня с. р. для руху загального.

Телеґрами.

Відень 20 грудня. Нині збере ся палата панів для полагодженя провізорії буджетової. — Угорский президент міністрів Сель прибув вчера по полудни до Відня.

Гаґа 20 грудня. Кріґер заперечує, немов би вели ся мирові переговори між европейскими а африканьскими провідниками Бурів. Условієм таких переговорів мусить бути безоглядно признане независимости обох полудневo-африканьских републик.

Льондон 20 грудня. Бюро Райтера доносить з Йоганнесбурґа, що вчера відкрито там перший раз біржу.

Барцельона 20 грудня. Страйкуючі робітники стріляли вчера з револьверів до тих робітників, котрі хотіли удати ся до варстатів. Нападені і властителї варстатів стріляли також. Ранено кількох людий.

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

а обдертий Пінтей, що любив сварити ся і все шукав собі якоїсь зачіпки, підійшов був в саму зелену неділю нишком до дверий краму і держачи в своїх великих червоних руках велику китицю білого та лїлїового бозу, крикнув борзо кілька слів до середини.

— Дай вам Боже, добра пані, щасливих зелених сьвят! — а сказавши то наставив Юзьцї китицю цьвітів.

Менї здає ся, що він хотів тим лиш розлостити погану, стару панну. Та й зробив то, що хотів. Катря як скажена вирвала Юзцї цьвіти з рук і отворивши свій широкий рот, кинула ними за волоцюгою.

— Ти шибенику, занеси то свому батькови! Ти менї тут крадене приносиш, крадене, ти злодію? Чи тебе хто просив? Ти вже нюхаєш, як би мене обікрасти?!

Сказавши то побігла та подоптала ногами цьвіти. А Пінтей реготав ся і лопав до того язиком. А она присїкла ся відтак до Юзьки словами:

— Тобі хабаля потреба? Тай на таке пускаєш ся в честнім домі та ще й в білий день?

Ще того самого лїта Катря тяжко занедужала. Крам мимо того був отворений. Она лиш казала присунути собі лїжко до дверий від середини і звідтам казала Юзьцї, що має робити, коли хтось зайшов до краму.

— Тут не так, моя солоденька, як тобі було у твого чоловіка. Ту треба працювати, коли хочеш жити. Висунь шуфляду борзенько! Живо, жваво! Мусиш нараз десять рук мати. А видиш? Бог все заплатить. Коли я тебе взяла до себе, то й не гадала, що ти будеш менї підпорою. Я від тебе нічого не жадала. Помагайже менї тепер в моїй хоробі.

Тимчасом їй погіршило ся. Лице почервонїло і она що хвилї казала собі давати води.

— Але ти не насипала нічого до води? Ти знаєш, що я о нікім зле не говорю, але ти мене не любиш, я то знаю. Ніхто би о тобі того не гадав; ти все виглядала на таку невинну. Коли твій чоловік з тобою оженив ся, то ти его, хоч і яке дурнувате у тебе лице, таки приковала до себе. Я би нїколи не була погадала, що він ізза тебе мене покине. Я за то не гнївала ся на него. Я не була заздрісна. Але він повинен був видїти, коли мав очи в голові — нехай з Богом спочиває! — яка ріжниця межи мною а тобою. А він все-таки з тобою оженив ся, а мене покинув. А якаж я? От видиш... Я не без серця... Я взяла тебе до себе, бо ти нікого не мала. Хоч я тебе ненавиджу... А у мене єсть і розум, бо я удержалась власними силами та ще й для вдовицї щось лишить ся... Ось яка ріжниця між нами... Не бій ся, дорога, не бій ся, я тебе не покину.

Так говорила она з горячки. Але иноді й забула на ту свою докікаючу до живого сердечність; вимахувала руками і страшно кляла. Не могла забути того весїля, коли Коронкова Юзька віддавала ся.... Там грала музика, а дружби вели тоту невинну, непорадну дївчину до того мужчини, для котрого Катря готова була дати кров з під свого серця... Бог би єї справедливий за то побив!

Відтак коли она знов опамятала ся, говорила спокійно до Юзьки: Чи я може плела щось дурного, моя дорога Юзько? Не слухай того, що хорий плете... він не так думає, як говорить...

А мала Юзька сиділа в головах умираючої і прикладала їй пильно лїд до голови, сама же схиливши малу головку плакала... гірко плакала.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).